

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De obedientia & subiectione. IX

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

3. Non te reputes aliis meliorem, ne fortè coram Deo deterior habearis; qui scit, quid est in homine. Non superbias de operibus bonis, quia aliter sunt iudicia Dei quàm hominum: cui saepe displicet, quod hominibus placet. Si aliquid boni habueris, crede de aliis meliora, vt humilitatem conferues. Non nocet, si omnibus te supponas: nocet autem plàrimum, si vel vni te prapponas. Iugis pax cum humili; in corde autem superbi, zelus & indignatio frequens.

CAPVT VIII.

De cauenda nimia familiaritate.

1. **N**on omni homini reueles cor tuum, sed cum sapiente & timente Deum age causam tuam. Cum iuuenibus & extraneis rarus esto. Cum diuitibus noli blandiri, & coram Magnatibus non libenter appareas. Cum humilibus & simplicibus, cum deuotis & morigeratis sociare; & quæ ædificationis sunt, pertracta. Non sis familiaris alicui mulieri, sed in communi omnes bonas mulieres Deo commenda. Soli Deo & Angelis eius opta familiaris esse, & hominum notitiam deuota.

Eccli. 3.

Prou. 5.

2. Charitas habenda est ad omnes, sed familiaritas non expedit. Quandoq; accidit, vt persona ignota ex bona fama luceat, cuius tamen præsentia oculos intuentium offuscat. Putamus aliquando aliis placere, ex coniunctione nostra: & incipimus magis displicere, ex morum improbitate in nobis considerata.

CAPVT IX.

De obedientia & subiectione.

1. **V**aldè magnum est in obedientia stare, sub prælato viuere, & sui iuris non esse. Multo tutius est stare in subiectione, quàm in prælatura: Multi sunt sub obedientia, magis ex necessitate quàm ex charitate: & illi poenam habent, & leuiter murmurant. Nec libertatem mentis acquirunt, nisi ex toto corde propter Deum se subiiciant. Curre huc vel illuc, non inuenies quietem, nisi in humili subiectione sub prælato regimine. Imaginatio locorum & mutatio multos fefellit.

2. Verum est, quòd vnusquisque libenter agit pro sensu suo; & inclinatur ad eos magis, qui secum sentiunt. Sed si Deus est inter nos, necesse est, vt relinquamus etiam quandoque nostrum sentire, propter bonum pacis. Quis est ita sapiens, qui omnia plenè scire potest? Ergo noli nimis in sensu tuo cõfidere, sed velis etiã libenter aliorum sensum audire. Si bonum est tuum sentire, & hoc ipsum

328 DE IMITATIONE CHRISTI
propter Deum dimittis, & aliū sequeris, magis exinde proficies,
3. Audiui enim sæpe, securius esse audire & accipere confi-
lium, quàm dare. Potest etiam contingere, vt bonum sit vniuscuiusque sentire: sed nolle aliis acquiescere, quum id ratio aut causa postulat, signum est superbix & pertinaciæ.

CAPVT X.

De cauenda superfluitate verborum.

*Math. 4.
& 14. &
Ioan. 6.*

1. **C**auas tumultum hominum quantum potes: multum enim impedit tractatus secularium gestorum, etiam si simplici intentione proferantur. Citò enim inquinamur vanitate, & captiuamur. vellem me pluries tacuisse, & inter homines non fuisse. Sed quare tam libenter loquimur, & inuicem fabulamur; cum tamen rarò sine læsione conscientix ad silentium redimus? Ideo tam libenter loquimur, quia per mutuas locutiones ab inuicem consolari quærimus; & cor diuersis cogitationibus fatigatum, optamus releuare. Et multum libenter de his, quæ multum diligimus vel cupimus, vel quæ nobis contraria sentimus, libet loqui & cogitare.

*Math. 12.
& Luc. 6.*

2. Sed proh dolor, sæpe inaniter & frustra. Nam hæc exterior consolatio, interioris & diuinæ consolationis non modicum detrimentum est. Ideo vigilandū est & orandum, ne tempus otiosè transeat. Si loqui licet & expedit, quæ edificabilia sunt loquere. Malus vsus & negligentia profectus nostri, multum facit ad incustodiam oris nostri. Inuat tamen non parum ad profectum spiritualem, deuota spiritualium rerum collatio, maximè vbi pares animo & spiritu in Deo sibi sociantur.

*Act. 1. &
Rom. 15.*

CAPVT XI.

De pace acquirenda, & zelo proficiendi.

1. **M**ultam possemus pacem habere, si non vellemus nos cura aliorum dictis & factis, & quæ ad nostram curam non spectant, occupare. Quomodo potest ille diu in pace manere, qui alienis curis se intermiscet: qui occasiones forinsecus quærit: qui parum vel rarò se intrinsecus colligit? Beati simplices, quoniam multam pacem habebunt.

2. Quare quidam sanctorum tam perfecti & contemplatiui fuerunt? Quia omnino seipso mortificare ab omnibus terrenis desideriis studuerunt: & ideo totis medullis cordis, Deo inhærere atque liberè sibi vacare potuerunt. Nos nimium occupamur propriis passionibus, & de transitoriis nimis sollicitamur. Rarò etiam vnum vitium perfectè vincimus, & ad quotidianum profectum